

W ramach drugiego zarzutu Komisja podnosi, że wdrożenie art. 9 ust. 3 lit. c) dyrektywy 98/83 jest niepełne i nieprawidłowe, gdyż władze luksemburskie twierdzą, między innymi, że zważywszy na to, że podmiot, który ubiega się o zastosowanie odstępstwa jest odpowiedzialny za określenie i wdrożenie środków zaradczych, to podmiot ten — a nie organ wydający decyzję o odstępstwie — powinien dostarczyć „streszczenie planu”, „harmonogram prac” oraz „ocen[ę] kosztów” w odniesieniu do takich środków, odmiennie niż wymaga tego dyrektywa.

(¹) Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330, s. 32 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 15, t. 4, s. 90).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 24 września 2010 r. — État belge przeciwko Pierre'owi Henflingowi, Raphaëlowi Davinowi, Koenraadowi Tanghe (działającym w charakterze syndyków masy upadłościowej Tiercé Franco-Belge SA)

(Sprawa C-464/10)

(2010/C 346/49)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: État belge

Strony pozwane: Pierre Henfling, Raphaël Davin, Koenraad Tanghe (działający w charakterze syndyków masy upadłościowej Tiercé Franco-Belge SA)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 4 i art. 13 część B lit. f) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (¹) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one zwolnieniu z podatku usług świadczonych przez agenta działającego w imieniu własnym, ale na rachunek zleceniodawcy organizującego świadczenie usług określonych w ww. art. 13 część B lit. f)?

(¹) Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 27 września 2010 r. — Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer et des Collectivités territoriales przeciwko Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre

(Sprawa C-465/10)

(2010/C 346/50)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer et des Collectivités territoriales

Strona pozwana: Chambre de commerce et d'industrie (CCI) de l'Indre

Pytania prejudycjalne

1) W odniesieniu do podstawy prawnej, z której wynikałby obowiązek odzyskania pomocy wypłaconej CCI:

Czy w przypadku gdy instytucja zamawiająca będąca beneficjentem subwencji wypłaconych w ramach EFRR nie przestrzegła jednej lub kilku zasad udzielania zamówień publicznych w celu wykonania subwencionowanego działania, podczas gdy nie podważono, że działanie kwalifikuje się do finansowania z tego funduszu i że zostało ono wykonane, istnieje przepis prawa wspólnotowego, w szczególności w rozporządzeniach Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. (¹) i nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. (²), tworzący obowiązek odzyskania subwencji? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy taki obowiązek powstaje w przypadku każdego uchybienia zasadom udzielania zamówień publicznych, czy wyłącznie w przypadku niektórych z nich? W tym ostatnim przypadku, jakich?

2) W przypadku odpowiedzi co najmniej częściowo twierdzącej na pierwsze pytanie, jeśli chodzi o zasady odzyskiwania pomocy nienależnie wypłaconej:

a) Czy naruszenie przez instytucję zamawiającą będącą beneficjentem pomocy w ramach EFRR jednej lub kilku zasad udzielania zamówień publicznych w zakresie wyboru usługodawcy zobowiązanego do wykonania subwencionowanego działania stanowi nieprawidłowość w rozumieniu rozporządzenia nr 2988/95 (³)? Czy okoliczność, że właściwy organ krajowy nie może pominąć w momencie podejmowania decyzji o przyznaniu pomocy wnioskowanej w ramach EFRR faktu, że podmiot będący beneficjentem naruszył zasady dotyczące udzielania zamówień publicznych, dokonując jeszcze przed przyznaniem pomocy wyboru usługodawcy zobowiązanego do wykonania działania finansowanego z tej pomocy, może mieć wpływ na kwalifikację danego zachowania jako nieprawidłowość w rozumieniu rozporządzenia nr 2988/95?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a) i skoro, jak orzekł Trybunał Sprawiedliwości (wyrok z dnia 29 stycznia 2009 r. w sprawach połączonych od C-278/07 do C-280/07 *Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb GmbH & Co.*) okres przedawnienia określony w art. 3 rozporządzenia nr 2988/95 ma zastosowanie do środków administracyjnych takich jak żądanie zwrotu pomocy nienależnie przyznanej podmiotowi w następstwie popełnionych przez niego nieprawidłowości:

— czy okres ten rozpoczyna swój bieg w dniu wypłaty pomocy beneficjentowi, czy też w dniu wykorzystania przez beneficjenta subwencji pobranej w celu wynagrodzenia usługodawcy wybranego z naruszeniem jednej lub kilku zasad dotyczących udzielania zamówień publicznych?

— czy należy uznać, że okres ten ulega przerwaniu w wyniku przekazania beneficjentowi subwencji przez właściwy organ krajowy sprawozdania z kontroli stwierdzającego nieprzestrzeganie zasad udzielania zamówień publicznych i nakazującego w konsekwencji organowi krajowemu odzyskanie wypłaconych sum?

— czy w przypadku gdy państwo członkowskie korzysta z przyznanej mu w art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 2988/95 możliwości zastosowania dłuższego okresu przedawnienia, w szczególności gdy stosuje się we Francji okres określony w prawie cywilnym przewidziany w dniu wystąpienia faktów będących przedmiotem sporu w art. 2262 kodeksu cywilnego, na mocy którego: „Wszystkie roszczenia, zarówno rzeczowe jak i osobiste, przedawniają się po trzydziestu latach [...]”, zgodność takiego okresu z prawem wspólnotowym, zwłaszcza z zasadą proporcjonalności, należy oceniać w świetle maksymalnego okresu przedawnienia przewidzianego w tym akcie krajowym służącym jako podstawa prawna dla wniosku administracji krajowej o zwrot, czy też w świetle okresu rzeczywiście zastosowanego w danym przypadku?

c) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie 2a), czy interesy finansowe Wspólnoty stoją na przeszkodzie temu, by w celu wypłacenia pomocy takiej jak ta, która jest przedmiotem niniejszego sporu, sąd stosował przepisy krajowe dotyczące cofnięcia decyzji tworzących prawa, zgodnie z którymi, poza przypadkami nieistnienia, uzyskania w wyniku oszustwa lub wniosku beneficjenta, administracja może cofnąć indywidualną decyzję tworzącą prawa, jeśli jest bezprawna, wyłącznie w ciągu czterech miesięcy od wydania tej decyzji, przy czym jednak indywidualna decyzja administracyjna może, zwłaszcza gdy odnosi się do wypłaty pomocy, zawierać warunki rozwiązujące, których spełnienie umożliwia cofnięcie danej pomocy bez względu na okres, jaki upłynął od momentu jej udzielenia — biorąc po uwagę, że Conseil d'Etat orzekła, że należy uznać, iż ten przepis

krajowy może być powołany przez beneficjenta pomocy niesłusznie przyznanej na podstawie aktu wspólnotowego tylko wtedy, gdy był on w dobrej wierze?

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 185, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich skuteczności oraz w sprawie koordynacji działań funduszy między sobą i z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 28 września 2010 r. — Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-468/10)

(2010/C 346/51)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF).

Strona pozwana: Administración del Estado.

Pytania prejudycjalne

„1) Czy art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, który w braku zgody osoby, której dotyczą dane, w celu umożliwienia przetwarzania jej danych osobowych, koniecznego dla zaspokojenia potrzeb wynikających z uzasadnionych interesów administratora danych lub osób trzecich, którym dane są ujawniane, wymaga obok tego, aby nie doszło do naruszenia podstawowych praw i wolności osoby, której dane dotyczą, również i tego, aby dane te znajdowały się w powszechnie dostępnych zbiorach danych?

2) Czy art. 7 lit. f) dyrektywy 95/46/WE spełnia przesłanki wymagane przez orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla przyznania mu bezpośredniej skuteczności?”

(¹) Dz.U. L 281, s. 31